

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **A.P.**, zastoupené JUDr. Petrem Medunou, advokátem, se sídlem Praha 1, Revoluční 23, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3 (dříve Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad, se sídlem Praha 1, Těšnov 17), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Ústředního pozemkového úřadu ze dne 6.4.2010, č.j. 8867/2010-13300,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou Městskému soudu v Praze, specializovanému senátu pro správní soudnictví, domáhá postupem podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, ze dne 6.4.2010, č.j. 8867/2010-13300, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství-Pozemkového úřadu Kladno (dále jen “pozemkový úřad”), č.j. PÚ-1094/1/2009/Cap ze dne 23.2.2010 a toto rozhodnutí pozemkového úřadu bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím Pozemkového úřadu Kladno bylo podle § 66 odst. 1 písm.b) zákona č. 500/2004 Sb.(správní řád) zastaveno správní řízení ve věci podání žalobkyně ze dne 21.9.2009, jímž žalobkyně uplatnila nárok na vydání nemovitosti podle ustanovení § 9 zák.č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon o půdě”). Dle odůvodnění rozhodnutí řízení ve věci uplatněného nároku bylo zastaveno proto, že o nároku žalobkyně na vydání nemovitostí v okrese Kladno bylo již

pravomocně meritorně rozhodnuto a projednání věci brání překážka věci pravomocně rozhodnuté, navíc byla žádost z 21.9.2009 podána po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty.

S účinností k 1.1.2013 byl zákonem č. 503/2012 Sb. zřízen Státní pozemkový úřad s celostátní působností, na který podle ust. § 3 tohoto zákona přešla působnost podle zákona č. 229/1991Sb., zákona č. 139/2002Sb. a dalších předpisů. Soud proto podle ust. § 69 s.r.s. dále jednal na straně žalovaného se Státním pozemkovým úřadem.

Žalobkyně v žalobě (**bod III a IV.**) namítá nezákonnost postupu správních orgánů obou stupňů s tím, že byla zkrácena ve svých právech. Pakliže pozemkový úřad odůvodnil zastavení řízení o jí uplatněném nároku na vydání nemovitého majetku dne 21. 9. 2009 zjevnou právní nepřipustností takové žádosti z důvodu předchozích správních i soudních rozhodnutí ohledně předmětných nemovitostí vůči, kterým návrh žalobkyně byl směřován, má za to, že žalovaný tento postup nemohl aprobovat, protože pozemkový úřad nemohl postupovat uvedeným způsobem a zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť žádost žalobkyně nebyla zjevně právně nepřipustná. Příslušné orgány státní správy projednávající veškerá podání týkající se předmětných nemovitostí porušovaly své zákonné povinnosti, jmenovitě ust. § 4a zákona o půdě, čímž žalobkyni znemožnily přístup k rozhodným skutečnostem, které měla uplatnit a zohlednit v rámci řízení zákona o půdě, a protože jí bylo vytrvale bráněno v přístupu k informacím podle uvedeného ustanovení, nemohla zjistit rozhodné skutečnosti a nárok uplatnit dříve. Toto pochybení není možné přičítat k její tíži.

V bodě (**V.**) žalobkyně tvrdí, že pozemkový úřad zdůvodnil zastavení řízení tím, že návrh žalobkyně je zjevně právně nepřipustný, tento závěr podepřel i žalovaný, aniž by přihlížely k ustálené judikatuře stran pojmu „zjevná právní nepřipustnost“, ačkoliv žalobkyně sama poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008 č.j 2As 74/2007 - 55, který vyslovil, že zjevná právní nepřipustnost představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem a z důvodu ochrany práv účastníka řízení lze proto přistoupit k zastavení řízení jen tehdy, jestliže je již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. Nepřipustnost musí být patrna již ze samotné žádosti a nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V daném případě samotným zkoumáním předchozích řízení správní orgány zahájily proces dokazování, který byl ovšem bez dalšího ukončen a tento důvod sám o osobě se dokonce jako takový nestal podkladem pro vydání rozhodnutí; dokazování tak mělo být provedeno v celém rozsahu, ustanovení uvedené lze pak aplikovat toliko v případě, že žádné dokazování vůbec nebylo zahájeno.

Žalobkyně (**bod VI.**) proto rozhodnutí správních úřadů vzhledem k nemožnosti aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu má za nepřezkoumatelné. Její podání nemohlo být odmítnuto s poukazem na uplynutí lhůt vymezených v příslušných ustanoveních zákona o půdě, neboť zpoždění tohoto podání nebylo způsobeno žalobkyní samotnou ani její nečinností, ale právě pouze skutečností, že státní orgány porušovaly své zákonné povinnosti, čímž jí znemožňovaly přístup k rozhodným skutečnostem, které měla uplatnit a zohlednit v rámci řízení podle zákona o půdě (bylo jí však bráněno v přístupu k informacím podle § 4a zákona o půdě).

Žalobkyně svým návrhem směřovala k vydání majetku náležejícího do vlastnictví JUDr. A.S. a z důvodu komplexnosti podání tak žalobkyně shrnuje způsob přechodu tohoto majetku na současné vlastníky; bod (**VII.**)

V bodu (**VIII.**) žalobkyně uvádí, že od počátku devadesátých let uplatňuje svůj nárok na předmětný majetek, nebyla však úspěšná, poukazuje na závěry Výboru pro lidská práva

OSN v názoru č. 757/1997, který dospěl k závěru, že Česká republika v kauze žalobkyně porušila mezinárodní úmluvy a stanovil České republice povinnost poskytnout stěžovateli účinný opravný prostředek, včetně možnosti podat novou žádost o restituci s poskytnutím nových lhůt. Je zde rovněž konstatováno, že žalobkyni nebylo poskytnuto spravedlivé řízení a byl jí protiprávně znemožňován přístup k podkladům nezbytným pro restituční řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Žádost pozemkový úřad obdržel dne 22. 9. 2009, předmětem této žádosti bylo uplatnění nároku na vydání nemovitostí, když požadovaný majetek byl vymezen v příloze č. 1. Pozemkový úřad se zabýval především otázkou marného uplynutí lhůt pro uplatnění nároku a je přesvědčen o tom, že o nároku již jednou rozhodl a nemůže proto ve věci vydávat nové rozhodnutí ve smyslu § 9 zákona o půdě. Trvá proto na důvodech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dovolává-li se žalobkyně závěrů učiněných Výborem pro lidská práva OSN (dále též jen „Výbor OSN“), žalovaný poukázal na to, že se se zmíněným dokumentem měl možnost seznámit až na základě nahlédnutí do spisu vedeného u Městského soudu v Praze; ve zmíněné Zprávě Výboru se skutečně konstatuje, že je státní strana povinna navrhovatelce poskytnout účinný opravný prostředek, včetně možnosti podat nový nárok na restituci nebo kompenzaci, dle názoru Výboru by pak státní strana měla přezkoumat svou legislativu a své administrativní postupy. V bodě 12.4 této Zprávy tak Výbor vyslovuje přání, aby mu státní strana předala ve lhůtě 90 dnů od doručení této zprávy informace o opatřeních, která byla učiněna. Žalovaná strana musí konstatovat, že jí nejsou známy žádné změny v legislativě ani jiná opatření, která by byla učiněna v souvislosti s restitučním nárokem žalobkyně a nemohl proto příslušný pozemkový úřad o restitučním nároku znovu žalobkyni uplatněným rozhodnout, jak žalobkyně požaduje, neboť důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že o tomto nároku již bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto.

Soud před projednáním věci považuje za vhodné vyjádřit i důvod, z jakého shledal svoji věcnou příslušnost.

O nárocích uplatněných podle ust. § 9 zákona o půdě rozhodovaly pozemkové úřady a o opravném prostředku proti takovému rozhodnutí (do 1.1.2003 opravném prostředku proti rozhodnutí pozemkových úřadů ve věci nároku na vydání nemovitostí dle zákona o půdě, nebo dle zákona č. 243/1992 Sb.) soudy rozhodovaly do 31.12.2002 postupem podle části páté, hlavy třetí, občanského soudního řádu ve znění účinném do uvedeného data. Dnem 1.1.2003 vstoupila v platnost nová právní úprava provedená zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a zákonem č. 151/2002 Sb., kterým byl mimo jiné novelizován i občanský soudní řád. Podle této nové právní úpravy soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s.ř.s.). Tato změna znamená, že soudy ve správním soudnictví mohou nadále přezkoumávat na základě žalob toliko ta rozhodnutí správních orgánů, jejichž předmětem jsou jen veřejná subjektivní práva účastníků řízení. Pakliže by pozemkový úřad rozhodl o nároku žalobkyně meritorně podle ust. § 9 zákona o půdě, nepřicházel by tak v úvahu již postup podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.(přezkoumání rozhodnutí), ale žalobkyně by byla oprávněna podat návrh podle ust. části páté o.s.ř., neboť by se jednalo o rozhodnutí správního orgánu o právu soukromém.

V daném případě napadeným rozhodnutím pozemkový úřad rozhodl o podání žalobkyně učiněném vůči pozemkovému úřadu dne 22.9.2009, jímž žalobkyně uplatnila (znovu) nárok na vydání nemovitostí podle zákona o půdě tak, že řízení zastavil podle § 66

odst. 1 písm.b) správního řádu s tím, že žádost byla uplatněna zjevně po uplynutí zákonné lhůty, nadto jde o věc pravomocně rozhodnutou, a proto neshledal podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 9 zákona o půdě; správní orgán tak nerozhodoval věcně o nároku podle ust. § 9 zákona o půdě (o vlastnictví k nemovitostem), ale řízení zastavil z důvodů procesních, kdy podání žalobkyně shledal návrhem zjevně právně nepřipustným.

Městský soud v Praze, specializovaný senát pro správní soudnictví proto žalobu neodmítl a neodkázal žalobkyni na postup podle části páté o.s.ř., ale shledal svou věcnou i místní příslušnost k projednání žaloby, a to v intencích závěrů usnesení Zvláštního senátu zřízeného u Nejvyššího správního soudu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 20.9.2007 č.j. Konf 22/2006-8 (zveřejněného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1952/2009).

Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při jednání dne 23. 4. 2013, jehož se Státní pozemkový úřad jako nástupce původního žalovaného nezúčastnil, zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě v plném rozsahu a zdůraznil, že považuje za možné o nově podané žádosti žalobkyně provést nové řízení. Nesouhlasil s tím, že by takové řízení nebylo možno provést, protože pravomocná rozhodnutí negativní povahy nezakládají překážku věci rozhodnuté. V daném případě jde o posouzení nově podané žádosti a nejde tedy o věc pravomocně rozhodnutou. Jde o novou žádost v návaznosti na rozhodnutí Výboru pro lidská práva ze dne 29. 11. 2002, kde je zdůrazňováno, že by žalobkyně měla mít možnost podat novou žádost a měly být poskytnuty nové lhůty. Uvedenými závěry je Česká republika vázána, nešlo by o nerovnost před zákonem, neboť žalobkyni bylo znemožněno právo seznámit se s veškerými podklady, což mělo za následek, že v původních restitučních řízeních nedokázala hájit svá práva. Proto pozemkový úřad nemohl postupovat tak, že žádost žalobkyně věcně neposoudil a dovodil, že věc je pravomocně rozhodnuta a že došlo i k propadnutí lhůt k uplatnění nároku. Nemohlo dojít speciálním ustanovením zákona ke změně tolika ve vztahu k žalobkyni, to by bylo shledáno v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem, je proto nutno respektovat tolika uvedenou Zprávu a soudy by měly o nově podaných žádostech žalobkyně věcně rozhodnout, nikoliv je odmítnout.

O námitkách žalobkyně uvažil takto:

Soud předně neshledal důvodnou námitku uplatněnou v bodě IV a V., že žádost žalobkyně nemohla být posouzena jako žádost zjevně právně nepřipustná a řízení o této žádosti nemohlo být ukončeno zastavením řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Ze správního spisu plyne, že žádost, kterou žalobkyně podala 22.9.2009 u pozemkového úřadu a kterou označila jako „Uplatnění nároku na vydání nemovitostí podle § 9 zákona o půdě“ žalobkyně mj. doložila přílohou č. 1, v níž byl uveden seznam nemovitostí na území okresu Kladno, které byly označeny v přehledné tabulce katastrálním územím, číslem LV a parcelním číslem pozemku, popřípadě i číslem popisným šlo-li o stavební pozemek s domem a dále druhem pozemku. Pozemkový úřad na takto podanou žádost dopisem doručeným zástupci žalobkyně dne 13. 10. 2009 reagoval a výslovně

uvedl, že bez ohledu na skutečnost, že lhůta k uplatnění nároku podle zákona o půdě uplynula dne 31.1.1993, je obsah uplatněného nároku totožný s nárokem uplatněným žalobkyní dne 29. 1. 1993, o kterém bylo pozemkovým úřadem v plném rozsahu rozhodnuto. Rozhodnutím č.j. PÚ - 1142/50/1994/Pod - 72/09 ze dne 5. 3. 1996, které nabylo právní moci dne 28. 8. 1998 bylo rozhodnuto o nemovitostech, které jsou zahrnuty do přítomného nároku (jsou uvedena konkrétní parcelní čísla) s tím, že nárokované nemovitosti nebyly vydány, protože se nejednalo o zemědělský majetek ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě a rozhodnutí bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 38 Ca 70/97 ze dne 30. 4. 1998. Stejně tak bylo rozhodnutím č.j. PÚ - 1142/146/1994/Pod-72/9 ze dne 7. 10. 1998, které nabylo právní moci 2. 12. 1999, rozhodnuto o zbývajících nemovitostech, které jsou obsaženy v přítomném nároku, opět se uvádí konkrétní parcelní čísla pozemků v katastrálních územích s tím, že nárokované nemovitosti nebyly vydány do vlastnictví žadatelky, neboť v řízení nebylo prokázáno, že je oprávněnou osobou ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o půdě.

Ze srovnání uvedených parcelních čísel pozemků v katastrálních územích zde označených s přílohou č. 1 žádosti žalobkyně nově podané 22. 9. 2009 vyplývá, že jde o tytéž nemovitost a nelze proto mít pochybnost o tom že o nároku vzneseném žalobkyní podle § 9 zákona o půdě bylo uvedenými rozhodnutími, které v uvedeném dopise pozemkový úřad označil, pravomocně rozhodnuto postupem podle zákona o půdě, popř. i s využitím opravného prostředku k soudu, a to v letech 1998-1999.

Tuto skutečnost ani žalobkyně v žalobě nezpochybňuje, nově podanou žádostí z 22. 9. 2009 tak byl uplatněn nárok vůči týmž nemovitostem a již v uvedeném dopise vypraveném 9. 10. 2009 pozemkový úřad uvedl, že bral v úvahu, zda by se mohlo jednat v případě této nové žádosti o podnět k obnově řízení zejména proto, že žadatelka uvádí, že jí nebyly známy všechny skutečnosti podstatné pro posouzení nároku, zejména, jakým způsobem přešel nárokováný majetek do vlastnictví státu a kdy se tak stalo. K tomu pozemkový úřad uvedl, že jak podle původního platného správního řádu, zákona 71/1967 Sb., tak i v současné době podle zákona č. 500/2004 Sb. (správního řád) je stanovena pro obnovu řízení tříletá lhůta od právní moci napadeného rozhodnutí, ta však již marně uplynula. Neobstojí ani tvrzení, že vyšly najevo nové skutečnosti, které nebyly známy v době vydání předchozího rozhodnutí, protože tyto skutečnosti nemají vliv na posouzení nároku, když v předchozím řízení bylo prokázáno, že nejsou splněny jiné zákonné podmínky. Správní řád tak vylučuje, aby ve stejné věci, kdy existuje pravomocné rozhodnutí a je vyloučena obnova řízení nebo přezkum rozhodnutí (stanovena lhůta 1 rok od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí) bylo opětovně rozhodováno. Žalobkyně reagovala na toto sdělení stížností, proto následně bylo vydáno pozemkovým úřadem rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně, respektive návrh žalobkyně podle § 67 odst. 1 správního řádu zamítnut s tím, že k uplatnění nároku došlo po uplynutí prekluzivní lhůty. V závěru pozemkový úřad uvedl rovněž, že žalobkyně podle zákona o půdě vůči týmž nemovitostem uplatnila nárok již dříve a řízení bylo pravomocně skončeno s odkazem na rozhodnutí shora uvedená.

K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí Ministerstvem zemědělství dne 13. ledna 2010 zrušeno a věc vrácena pozemkovému úřadu, který jím byl zavázán, aby postupoval podle ust. § 66 odst. 1 písm.b) správního řádu, neboť pakliže bylo pozemkovým úřadem rozhodnuto o žádosti uplatněné v roce 1993 pravomocně a lhůty k uplatnění nároku, jak podle zákona o půdě, tak podle zákona č. 243/1992 Sb., již uplynuly a neuplatněním práva zanikla, pozemkový úřad ve smyslu ust. § 45 odst. 3 správního řádu neměl provádět žádné dokazování a měl zhodnotit toliko podanou žádost a následně vydat procesní rozhodnutí, neboť jde o žádost nepřípustnou z důvodu uplynutí objektivní propadné lhůty. Námitku, že bylo žalobkyni bráněno v přístupu k potřebným informacím, rozhodnutí

odmítlo s tím, že nárok bylo možno uplatnit pouze obecně bez uvedení bližší specifikace nárokovaných pozemků, v mnohých případech v době, kdy byly výzvy podávány neměla oprávněná osoba ani reálnou možnost přesným způsobem zmapovat právní osud jednotlivých pozemků.

Pozemkový úřad proto vázán uvedeným závěrem vydal rozhodnutí z 23. února 2010, jímž řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu s tím, že k uplatnění nároku uplynula 31.1.1993 lhůta a tento nárok uplynutím lhůty zaniká. Jestliže žádost byla podána po uplynutí této prekluzivní lhůty nejsou splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí podle § 9 zákona o půdě, a protože došlo tomuto podání a bylo tím zahájeno řízení, pozemkový úřad z uvedených důvodů původně žádost zamítl. Nadto šlo o nárok totožný, který byl již uplatněn dříve a o němž bylo pravomocně rozhodnuto. Odvolací orgán následně se ztotožnil se závěrem, že ve věci nelze provést řízení podle zákona o půdě z důvodu propadnutí prekluzivní lhůty, zavázal však pozemkový úřad, aby řízení bylo zastaveno.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. K námitce stran pojmu „zjevně právně nepřipustná žádost“ odvolací orgán uvedl, že pozemkový úřad zjistil pouze, že ve věci žádosti z 22. 9. 2009 je zřejmé, že projednání věci brání překážka věci pravomocně rozhodnuté, pozemkový úřad tak dle § 45 odst. 3 správního řádu se žádostí nezabýval po věcné stránce a řízení ukončil procesním rozhodnutím, navíc byla na žádost podána po uplynutí objektivní propadlé lhůty. Postup neshledal v rozporu s rozsudkem, na který žalobkyně poukazovala, pozemkový úřad neprováděl žádné dokazování, pouze zjistil, které věci se žádost týká, a protože šlo o věc pravomocně rozhodnutou, nemohl ve věci samé rozhodovat znovu. Odmítl námitku odvolatelky, že nemohla nárok uplatnit ve lhůtě, protože jí bylo bráněno v přístupu k informacím a znovu odkázal na ustanovení zákona o půdě a zákona č. 243/1992Sb, jimiž byly stanoveny lhůty k uplatnění práva na vydání nemovitostí.

Soud dospěl k závěru, že nemůže obstát námitka žalobkyně, že její žádost (návrh) podaná 22. 9. 2009 nebyla žádostí zjevně právně nepřipustnou. Žádost byla zjevně podána po uplynutí zákonných lhůt k uplatnění nároku na vydání nemovitostí. Takto podaná žádost/návrh/ tak naplňuje pojem „žádost zjevně právně nepřipustná“ ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podáním byl uplatněn návrh na vydání těchto nemovitostí a v tomtéž rozsahu podle téhož zákona, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím ve věci samé podle ust. § 9 zákona o půdě, potažmo soudem. Ve věci samé tak bylo meritorně rozhodnuto pravomocně v letech 1998 a 1999 a je zřejmé, že nebyl možný ani jiný postup, tj. posoudit podání jinak než bylo označeno, neboť uplynuly i lhůty podle obecné právní úpravy (správního řádu) pro přezkumné řízení nebo obnovu řízení. Argumentaci žaloby, že správní orgán v daném případě zahájil proces dokazování a tudíž zde nemůže obstát „zjevná nepřipustnost“, pakliže muselo být zjištěno, zda o týž pozemcích bylo již rozhodováno podle zákona o půdě pravomocně, soud nepřisvědčil. Nepřipustnost uplatnění nároku na vydání nemovitostí v roce 2009, pakliže nezazší zákonná lhůta k uplatnění skončila 31.1.1993, resp. 15.7.1996, je zjevná a vyplývá již z obsahu žádosti samé. Pakliže v daném případě bylo dále ověřováno, zda jde i o překážku věci pravomocně rozhodnuté, resp. zda v tomtéž rozsahu bylo již o vydání těchto nemovitostí pozemkovým úřadem rozhodováno a kdy, nebyl tento postup k tíži žalobkyně, neboť jak bylo žalobkyni vysvětleno již v prvním sdělení, pozemkový úřad se zabýval i tím, zda uplynuly rovněž lhůty k přezkumnému řízení, popřípadě k povolení obnovy řízení. Postup, kdy pozemkový úřad ověřoval, zda uplatněný nárok je nárokem vůči nemovitostem totožným, o němž bylo již pravomocně rozhodnuto, čili ověřoval skutečnosti z vlastní úřední činnosti, nelze v pravém smyslu slova považovat za zahájení procesu dokazování, neboť skutečnosti známé

úřadu z jeho úřední činnosti není nutno ani dokazovat, má se za to, že jsou mu „známy“. Vzhledem k odstupu času samo sebou konkrétní úřední osoba musí projít vedené databáze či rejstříky (popř. ze spisovny vyžádat i konkrétní spisy). Žalobkyni pak nepochybně byla rozhodnutí vydaná pozemkovým úřadem, popř. navazující soudní rozhodnutí známa. Soud nemohl přisvědčit ani tvrzení, uvedenému až u jednání, že negativní rozhodnutí nejsou překážkou věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutí podle ust. § 9 odst. 4 zákona o půdě je rozhodnutím o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitostem, tzn. zda je nebo není vlastníkem, i negativní rozhodnutí je rozhodnutím meritorním, rozhodnutím o právu (nikoli jen procesním rozhodnutím).

Soud nemohl přisvědčit ani námitce, že ve věci nyní podané žádosti mělo být znovu věcně rozhodnuto proto, že v řízeních vedených dříve byl žalobkyni znemožněn přístup k informacím ve smyslu ust. § 4a zákona o půdě, jak uvádí v bodě IV. a jak se dovolává i ve vztahu k Zprávě Výboru pro lidská práva OSN v bodě VIII. žaloby. Jak vyplývá z této Zprávy ve vztahu ke stížnosti č. 757/1997 Výbor zprávu vydal 29. listopadu 2002. Pokud v ní bylo konstatováno, že Česká republika pochybila a že žalobkyni byl odepřen přístup k příslušným dokumentům, které mohly prokázat její restituční nároky (čl. 11.6, 12.1, 12.2), a má zajistit nápravu, soud předesílá, že z uvedené Zprávy nevyplývá, že by předmětem posuzování byl postup týkající se konkrétních nároků nyní v žádosti z 22.9.2009 uplatněných žalobkyní. Ustanovení § 4a zákona o půdě bylo do tohoto zákona vloženo již novelou č. 93/1992Sb. účinnou od 28.2.1992 a v navazujících ustanoveních na odst. 1 o povinnosti poskytnout při prosazování nároků osobám, tvrdícím své oprávnění, pomoc, je upraven postup, jakým se domnělá oprávněná osoba, pokud nemohla prokázat nárok výpisem z úřední evidence či kopií listin a jiných dokladů, mohla přesto uznání svého nároku domáhat. Při absenci dokladů či informací k tomu, aby jednoznačně mohl být uplatňovaný tvrzený nárok prokázán, tak byl nastolen zvláštní postup pro tzv. „domnělé oprávněné osoby“, a v případě, že nebyl její nárok uznán, byla pozemkovým úřadem odkázána na soud (§ 4a odst. 2 až 5). V souvislosti s argumentací žalobkyně odvolávající se na povinnost dle § 4a zákona o půdě a povinnost České republiky dát jí možnost uplatnit nárok znovu, byl-li jí odepřen přístup k dokumentům dle Zprávy Výboru OSN, lze tak nad rámec doplnit odkaz i na s účinností k 1.7.2012 novelou č. 254/2011Sb. vložené navazující ust. § 4b zákona o půdě, které umožnilo domnělým oprávněným osobám, nedisponujícím možnostmi jednoznačně listinami doložit uplatňovaný tvrzený nárok a odkázaným pozemkovým úřadem dle § 4a odst. 5 zákona o půdě na soud, aby u soudu, stalo-li se tak do 1.7.2012, tento nárok uplatnily nejpozději do 31.12.2012.

V daném konkrétním případě ohledně určení konkrétních nemovitostí, k nimž žalobkyně nárok uplatnila již v roce 1993 byl jejich rozsah znám již v původních vedených řízeních pozemkovým úřadem. Žalobkyně netvrdí, že by se na ni vztahoval postup podle ust. § 4a odst. 2 až 5, dovolává se toliko obecně toho, že potřebné informace k úspěšnému uplatnění nároku jí byly zadržovány. Jak vyplývá z obsahu sdělení Pozemkového úřadu vypraveném 9. 10. 2009 bylo o nárocích žalobkyně uplatněných v roce 1993 rozhodnuto, přičemž nemovitosti nebyly vydány jednak proto, že nárok byl uplatněn vůči majetku, který nebyl majetkem zemědělským ve smyslu zákona o půdě, a jednak proto, že nebylo prokázáno, že je žalobkyně oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona o půdě (k otázce dědictví lze nad rámec poukázat na nálezy Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 1332/10 ze dne 21.11.2012). Žalobkyně sama v návrhu – žádosti ze dne 22.9.2009 ohledně znemožnění přístupu k rozhodným skutečnostem (v souvislosti s tvrzením, že je oprávněnou osobou dle § 4 odst. 2 písm. a),b), c) zákona o půdě) tvrdí (str.2 nahoře), že jí informace byly zpřístupněny teprve na opakovanou výzvu dne 7.3.1997. Poněkud nepřipadné se proto jeví,

pakliže s odvoláním na tyto „nové“ důkazy uplatňuje nárok znovu až podáním z 22.9.2009 s odvoláním na Zprávu Výboru OSN ze dne 29.11.2002, pakliže o tomtéž konkrétním nároku v dané věci bylo rozhodováno v prvním případě naposled rozsudkem ze dne 30.4.1998, v druhém případě rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 7.10.1998, který nabyl právní moci dne 2.12.1999 (tyto údaje žalobkyně v žalobě nezpochybnila).

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobkyně nepodala žalobu důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková , v.r.
předsedkyně senátu